

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/106/2019
Identifikačné číslo spisu: 5303899989
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Gandžala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5303899989.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z., trvalým pobytom v D., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho 17, IČO: 36 436 640, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Milan Chovanec, proti žalovanému Lesnému spoločenstvu Kysučné, s. r. o., so sídlom v Makove, IČO: 36 005 843, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s. r. o., so sídlom v Čadci, Potočná 2835/1A, IČO: 36 866 849, o zaplatenie 1 238,13 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 10/C/139/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 14. decembra 2016 sp. zn. 6 Co 11/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) [v poradí tretím] rozsudkom z 3. novembra 2015 č. k. 10C/139/2003-602 žalobu žalobkyne, ktorou sa voči žalovanému domáhala zaplatenia 1 238,13 Eur s príslušenstvom z titulu plnenia na základe nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 4. januára 2000, zamietol (I. výrok) a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 1 398,13 Eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok).

1. 2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie s odkazom na nález Ústavného súdu SR z 3. októbra 2012 č. 122/2012 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. septembra 2010 sp. zn. 3 M Cdo 6/2010, z 24. marca 2010 sp. zn. 3 Obdo 31/2009, z 31. júla 2008 sp. zn. 11 M Obdo V 19/2007, ako aj s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Žiline z 30. júla 2014 sp. zn. 7 Co 312/2014 (v obdobnej veci) uviedol, že žalobkyňa skutkovo vymedzila svoj nárok jednoznačne ako právo vyplývajúce z existujúceho zmluvného vzťahu - nájomnej zmluvy a tým podmienila koncepciu procesnej obrany žalovaného a smer dokazovania. Podľa ustanovení § 152 ods. 2 a § 153 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) je viazaný predmetom sporu, nemôže ho prekročiť a z vlastnej iniciatívy prispôbovať skutkový stav výsledkom dokazovania. Uvedené konštatoval aj s poukazom na uznesenie odvolacieho súdu z 30. apríla 2015 sp. zn. 6 Co 867/2014, ktorým odvolací súd zrušil jeho

predchádzajúci (v poradí druhý) rozsudok z 25. septembra 2014 č. k. 10 C 139/2003-512 a zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania do právoplatného ukončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Cdo 157/2014.

1. 3. Následne súd prvej inštancie poukázal na zákonné znenia ustanovení § 39, § 123, § 663, § 671 ods. 1, § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka a konštatoval absolútnu neplatnosť nájomnej zmluvy zo 4. januára 2000 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, z dôvodu, že táto bola podpísaná v čase, kedy žalobkyňa nebola spoluvlastníčkou dotknutých nehnuteľností a nemohla tak disponovať s predmetnom nájmu. Ostatné skutkové tvrdenia, ktoré vymedzovali uplatnený nárok odlišným spôsobom, ako sa uvádzalo v žalobe, súd prvej inštancie považoval za zmenu návrhu, ktorú nepripustil uznesením zo 17. augusta 2015 č. k. 10 C 139/2003-558, zdôvodňujúc to tým, že výsledky doterajšieho dokazovania nemôžu byť podkladom zmeneného návrhu podľa § 95 ods. 1, 2 OSP.

1. 4. Návrh žalobkyne prednesený jej právnym zástupcom na pojednávaní dňa 3. novembra 2015 na vykonanie dôkazu výsluchom žalobkyne pred súdom v mieste jej bydliska považoval súd prvej inštancie za nehospodárny a nadbytočný, keďže v danom prípade išlo len o zhrnutie existujúceho skutkového stavu známeho niekoľko rokov a jeho právne vyhodnotenie, ktoré si nevyžadovalo výsluch žalobkyne. Záverom súd prvej inštancie s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline ako nadriadeného súdu z 31. augusta 2012 sp. zn. 6 Co 329/2012, z 31. augusta 2012 sp. zn. 6 NcC 31/2012 a z 13. februára 2014 sp. zn. 6 NcC 19/2014 konštatoval, že zákonná sudkyňa v danom spore konala a rozhodla nestranne a nezávisle.

1. 5. Na rozhodovanie o trovách konania súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 OSP a žalovanému, ktorý bol v spore plne úspešný priznal náhradu účelne vynaložených (presne špecifikovaných) trov konania .

2. 1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na základe odvolania žalobkyne rozsudkom zo 14. decembra 2016 sp. zn. 6 Co 11/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

2. 2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli zo strany žalobkyne v odvolaní vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, rozhodol vecne správne a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s (v tej dobe platným a účinným) ustanovením § 157 ods. 2 OSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a v jednotlivostiach naň odkazuje. Z uvedených dôvodov sa v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“).

2. 3. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie považoval odvolací súd za potrebné vysporiadať sa s námietkami žalobkyne, ktorými boli vymedzené jeho prieskumné oprávnenia. V tejto súvislosti konštatoval, že rozhodnutie prvoinštančného súdu v neprítomnosti žalobkyne na pojednávaní nezakladá procesnú vadu konania, keďže táto strana bola zastúpená advokátom, ktorý v celom priebehu konania realizoval v jej mene jednotlivé procesné úkony. Jej osobný výsluch na poslednom pojednávaní nebol z pohľadu odvolacieho súdu nevyhnutný, pretože predmetom posúdenia boli v danej veci právne otázky a skutkový stav (ktorého objasnenie by eventuálne bolo nevyhnutné výsluchom žalobkyne) bol nesporný. Odvolací súd zároveň poukázal na to, že žalobkyňa v odvolaní nedefinovala, akým spôsobom jej mali byť odňaté procesné práva, keď sa pojednávanie uskutočnilo v jej neprítomnosti. V zásade platí, že strany sporu realizujú svoje práva v konaní prostredníctvom zástupcu, ich osobná účasť je potrebná pri vykonávaní konkrétneho dôkazu, čo nebol tento prípad.

2. 4 . Odvolací súd v reakcii na ďalšiu odvoláciu námietku žalobkyne konštatoval, že vo veci nerozhodovala vylúčená sudkyňa súdu prvej inštancie, pretože otázka jej prípadnej zaujatosti bola v konaní právoplatne vyriešená uzneseniami Krajského súdu v Žiline č. k. 6NcC/31/2012-377 zo dňa 31. augusta 2012 a 6NcC/19/2014-443 zo dňa 13. februára 2014. Zaujatosť sudkyne mala byť predmetom konania na Ústavnom súde SR (č. l. 455), ktorého výsledok však žalovaný (sťažovateľ) súdu neoznámil.

2. 5. K eventuálnemu nesprávnemu posúdeniu jednotlivých skutkových okolností, z ktorých žalobkyňa odvodzovala svoje práva, mal za potrebné odvolací súd uviesť, že tieto nevykazovali len alternatívy právneho posúdenia, ako sa to snažila naznačiť žalobkyňa. Z obsahu podaného návrhu totiž zreteľne vyplývalo, že žalobkyňa uplatnila nárok vyplývajúci z nájomnej zmluvy uzavretej so žalovaným dňa 4.

januára 2000. Následne v ďalších podaniach svoje skutkové tvrdenia podstatným spôsobom zmenila, keď upriamila pozornosť na úplne iný právny titul - na nájomnú zmluvu, ktorú uzavrel jej otec A. so žalovaným v rovnaký deň (4. januára 2000), pričom ona mala z hľadiska hmotného práva figurovať ako právna nástupkyňa, či už na základe kúpnej zmluvy z roku 2000 alebo z roku 2013 (so zachovaním úžitkov za predchádzajúce obdobie, vrátane žalovaného obdobia), na bezdôvodné obohatenie (tento právny titul žalobkyňa uvádzala ako alternatívny pre prípad neplatnosti nájomnej zmluvy uzavretej medzi A. a žalovaným a zároveň platnosti darovacej zmluvy V 1900/2000), alebo na užívanie spoločnej nehnuteľnosti podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd následne uviedol, že judikatúra už v takýchto prípadoch jednotne konštatovala, že podstatne iné skutkové vymedzenie nároku v súdnom konaní je zmenou žaloby, ktorú podľa svojej úvahy môže súd prvej inštancie nepripustiť. Z obsahu podaní žalobkyne vyplýva, že týmito sa strana konania snažila reparaovať pôvodnú žalobu, z ktorej je zjavné, že právo bolo uplatnené na podklade neplatnej zmluvy, na čom súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie. Odvolací súd vychádzajúc z podrobného odôvodnenia napadnutého rozsudku (a tiež súvisiaceho uznesenia o nepripustení zmeny žaloby), nepovažoval úvahy súdu prvej inštancie za odporujúce právnej úprave, práve naopak, tieto náležite reflektovali podstatu (v tej dobe platného a účinného) ustanovenia § 95 OSP. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na konania v obdobných veciach, odvolací súd upriamil pozornosť napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/428/2015 zo dňa 24. februára 2016 vo veci týkajúcej sa tých istých strán, v ktorom boli formulované zo strany žalobkyne obdobné skutkové tvrdenia, avšak táto už v žalobe vymedzila alternatívne okolnosti prípadu (uplatnený nárok považovala za nájomné a tiež za nárok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia). Odvolací súd bol presvedčený, že ku každej veci bolo nevyhnutné pristupovať individuálne, keďže aj pri podobnosti jednotlivých sporov, ktoré žalobkyňa vedie, tieto z procesného hľadiska nedisponujú totožnými znakmi. Za podstatný považoval odvolací súd aj fakt, že žalobkyňa požadovala od žalovaného zaplatať nájomného v sume zodpovedajúcej „10 podielom“ na nehnuteľnosti. Následne po zmene skutkového vymedzenia žaloby odvodzovala svoje práva zo zmluvy, ktorú uzavrel jej otec so žalovaným dňa 4. januára 2000, pričom táto sa týkala len 5,5 podielov na nehnuteľnostiach. Uvedené len dokresľuje obraz o podaniach žalobkyne, ktoré vykazujú podstatné rozdiely pri formulácii žalobnej požiadavky. Z obsahu podaní žalobkyne je zrejmé, že týmito strana konania opakovane zmenila podstatu svojej žalobnej požiadavky, keď skutkové tvrdenia vymedzené v jednotlivých podaniach nijako nenadväzovali na obsah podanej žaloby, ale túto zásadným spôsobom menili, na čo súd prvej inštancie reagoval uznesením o nepripustení zmeny žaloby v zmysle § 95 OSP.

2. 6. Vychádzajúc z uvedeného následne odvolací súd konštatoval, že záver súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal z uplatneného nároku na zaplatať nájomného a tento z dôvodu absolútnej neplatnosti nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným posúdil ako nedôvodný, je teda správny. Podstatou nájomného vzťahu je vlastníctvo prenajímateľa k predmetu nájmu, ktorého definovanie musí spĺňať kritéria presnosti a zrozumiteľnosti; v prípade prenájmu nehnuteľnosti (resp. spoluvlastníckeho podielu na nej) je v zásade žiaduce formulovať v právnom úkone znaky pozemku/stavby podľa záväzných údajov katastra, vrátane údajov o spoluvlastníckom podiele. K uvedenému už nepotreboval odvolací súd prezentovať podrobnejšiu argumentáciu, keďže žalobe nemohlo byť vyhovené pre absolútnu neplatnosť nájomnej zmluvy z dôvodu vymedzeného v rozsudku súdu prvej inštancie.

2. 7. K tvrdeniam žalobkyne, že od darovacej zmluvy uzavretej dňa 19. septembra 2000 odstúpila dohodou, odvolací súd uviedol, že daný úkon nebol právne relevantný pre posúdenie veci, pretože podstatnou myšlienkou, na ktorej stojí napadnuté rozhodnutie, je uzavretie nájomnej zmluvy ešte pred darovaním predmetných pozemkov, čo spôsobilo jej absolútnu neplatnosť a neskoršie zrušenie darovacej zmluvy nemohlo na danom závere nič zmeniť. Ak žalobkyňa poukázala na ustanovenie 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenia zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách, k tomu odvolací súd na záver uviedol, že hospodárenie spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti má v zmysle zákona č. 97/2013 isté pravidlá (napr. § 14, § 15), ktoré by museli byť pri pravdivosti tvrdení žalobkyne dodržané. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie žiadala na preukázanie prijatia rozhodnutia o tzv. nútenom nájme vypočítať všetkých spoluvlastníkov, čo bolo zjavne neúčelné, keďže prípadné rozhodnutie o tvrdení nájomnej zmluve by bolo zachytené v listinnej podobe, na ktorý dôkaz však strana v spore nepoukázala. Neunesenie dôkazného bremena v tomto smere potom znamenalo neopodstatnenosť aj týchto tvrdení.

2. 8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

3. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. 2. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenia § 420 písm. e/, f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP.

3. 3. V odôvodnení dovolania v súvislosti s prípustnosťou dovolania uplatnenou podľa ustanovenia § 420 písm. e/ CSP namietala, že na súde prvej inštancie vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa, pričom súdom prvej inštancie a odvolacím súdom nebolo brané do úvahy, že zaujatosť sudcu nemusí byť skutočne preukázaná a pre jeho vylúčenie postačujú odôvodnené pochybnosti. V súvislosti s prípustnosťou dovolania uplatnenou podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala, že jej súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, a to tým, že vzhľadom na jej nepriaznivý zdravotný stav nevyhovela jej návrhu, aby mohla byť vypočutá dožiadaným súdom príslušným podľa jej bydliska, a taktiež nevyočul ňou navrhovaných svedkov ohľadom predmetnej nájomnej zmluvy. V súvislosti s prípustnosťou dovolania uplatnenou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP dovolateľka uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie i rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení, nakoľko dospeli k záveru že predkladaním alternatívnych odôvodnení jej nároku sa jedná o zmenu žaloby, pričom sa nimi nezaoberali a následne ich správne právne nekvalifikovali.

4. 1. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že v konaní došlo k procesným vadám v zmysle ustanovení § 420 písm. e/ CSP, pretože otázka pochybnosti o nezaujatosti konajúcej sudkyne súdu prvej inštancie bola vyriešená v uznesení Krajského súdu v Žiline z 31. augusta 2012 sp. zn. 6 NcC 31/2012, v ktorom bolo konštatované, že konajúca sudkyňa súdu prvej inštancie nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania v predmetnej veci. Podrobnou argumentáciou spochybnil i prípustnosť dovolania uplatnenú podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pretože procesným postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v žiadnom prípade nebolo žalobkyňi (dovolateľke) znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V súvislosti s prípustnosťou dovolania uplatnenou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP žalovaný poukázal na to, že vzhľadom na výšku uplatneného peňažného plnenia dovolanie nie je prípustné (§ 422 ods. 1 písm. a/ CSP).

4. 2. Z uvedených dôvodov žiadal dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. 1. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) uznesením z 22. februára 2018 sp. zn. 4 Cdo 91/2017 dovolanie žalobkyne odmietol (prvý výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (druhý výrok).

5. 2. V odôvodnení tohto rozhodnutia dovolací súd poukázal na to, že žalobkyňa (dovolateľka) prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 420 CSP a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 CSP. Následne poukázal na rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017 sp. zn. I VCdo 2/2017, ktorý dospel k záveru: „Kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.“ Vychádzajúc z tohto záveru preto podriadil dovolaciemu prieskumu len tú časť dovolania žalobkyne, ktorá sa týkala prípustnosti dovolania uplatneného podľa ustanovenia § 420 písm. e/ CSP, v ktorej dovolateľka namietala, že na súde prvej inštancie vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa, pričom súdom prvej inštancie a odvolacím

súdom nebolo brané do úvahy, že zaujatosť sudcu nemusí byť skutočne preukázaná a pre jeho vylúčenie postačujú odôvodnené pochybnosti. V tejto súvislosti dovolací súd uviedol, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti; na vylúčenie sudcu nemôžu preto stačiť pocity (subjektívne hľadisko) strany sporu, samotného zákonného sudcu a ani pocity námietku posudzujúcich sudcov nadriadeného súdu; názor na to, či u namietaného sudcu je daný dôvod vylúčenia, musí byť vždy jasne postavený na dôvode založenom na zákonných možnostiach, z ktorého vyplývajú pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu. K takým pochybnostiam musí byť objektívny dôvod, ktorý je daný iba vtedy, ak sa zistí dostatočne intenzívny vzťah sudcu k sporu, k stranám sporu alebo ich zástupcom a charakter tohto vzťahu reálne (z objektívneho hľadiska) spochybňuje schopnosť sudcu neustranne a nezávisle o veci rozhodnúť. Žiadny takýto vzťah (a to aj po prieskume ostatného obsahu spisu) sa u namietanej sudkyne nezistil. Preto dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

6. 1. Na základe ústavnej sťažnosti žalobkyne, ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj len „ústavy“) ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („ďalej aj len „dohovor“) výrokom uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 91/2017 z 22. februára 2018 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) nálezom zo dňa 21. mája 2019 sp. zn. III. ÚS 445/2018 - 29 rozhodol, že základné právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 91/2017-735 z 22. februára 2018 porušené boli (I. výrok). Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 91/2017-735 z 22. februára 2018 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (II. výrok). Zároveň zaviazal Najvyšší súd Slovenskej republiky uhradiť trovy konania v sume 390,50 Eur na účet právneho zástupcu žalobkyne (sťažovateľky) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (III. výrok) a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovet (IV. výrok).

6. 2. V odôvodnení nálezu ústavný súd predovšetkým akcentoval, že otázka zákazu kumulácie dovolacích dôvodov vzhľadom na nejednotnosť názorov na pôde ústavného súdu týkajúcich sa otázky posúdenia ústavnej konformnosti záveru prijatého rozhodnutím veľkého senátu najvyššieho súdu z 19. apríla 2017 sp. zn. I VCdo 2/2017, avšak aj vzhľadom na to, že táto otázka bola predmetom odbornej diskusie, stala sa predmetom zjednotenia právnych názorov senátov ústavného súdu v pléne ústavného súdu. Výsledkom toho bolo, že v konaní vedenom pod sp. zn. PLz. ÚS 1/2018 bolo 25. apríla 2018 prijaté uznesenie pléna ústavného súdu so stanoviskom: „Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku, ako aj § 421 Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené § 420 písm. a/ až f/ Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (PLz. ÚS 1/2018).“ Následne ústavný súd konštatoval, že po preskúmaní predmetnej veci dospel k záveru, že uvedené stanovisko pléna ústavného súdu je aplikovateľné aj na vec sťažovateľky, pretože najvyšší súd neposúdil súbežne uplatnené dôvody prípustnosti jej dovolania, ale obmedzil sa len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 písm. e/ CSP, teda z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorú sťažovateľka uviedla na prednejšom mieste. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd vyslovil porušenie označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu a preto ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Najvyšší súd viazaný právnym názorom vysloveným ústavným súdom pristúpil k opätovnému rozhodnutiu o podanom dovolaní.

8. 1. Ako už bolo uvedené, žalobkyňa (dovolaiteľka) v súvislosti s prípustnosťou dovolania uplatnenou

podľa ustanovenia § 420 písm. e/ CSP namietala, že na súde prvej inštancie vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa, pričom súdom prvej inštancie a odvolacím súdom nebolo brané do úvahy, že zaujatosť sudcu nemusí byť skutočne preukázaná a pre jeho vylúčenie postačujú odôvodnené pochybnosti.

8. 2. Z ustanovenia § 420 písm. e/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

8. 3. Pri posudzovaní opodstatnenosti tejto námietky vychádzal dovolací súd z ustálenej súdnej praxe, v zmysle ktorej neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. e/ CSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval (viď R 59/1997). Dovolací súd pri tom vychádzal z ustanovenia § 49 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Účelom tohto ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu, k nezaujatému prístupu súdu k stranám sporu alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Tomu zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu k sporu alebo jeho osobného vzťahu k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom, ktorý by mohol ovplyvniť jeho objektívny pohľad na spor a preto objektívne vyvoláva pochybnosti o jeho nezaujatosti. Pomer sudcu k sporu je daný najmä vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu a rozhodnutia v spore.

8. 4. Nezávislosť, nestrannosť a odbornosť (kvalifikácia) sudcu sú podmienkami kvalitného rozhodovania a sledujú význam riadneho naplňania (poskytovania) spravodlivosti. Európsky súd pre ľudské práva pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil Európsky súd pre ľudské práva aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov - uplatňuje sa tu teória zdania nezaujatosti. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k sporu a k stranám sporu. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti alebo necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti alebo nezaujatosti zákonného sudcu je to, či obava strany sporu (resp. účastníka konania) je objektívne oprávnená. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

8. 5. Dovolateľka v dovolaní tvrdí, že v prípade konajúcej sudkyne prvoinštančného súdu JUDr. Anny Plichtíkovej existovali dôvody vylučujúce ju ako sudkyňu z prejednávania a rozhodovania veci. Z obsahu dovolania vyplýva, že dôvody vylučujúce túto sudkyňu vyvodzuje z toho, že zákonná sudkyňa sa v spore sama cítila byť vylúčená z prejednávania veci v dôsledku vyvíjaného nátlaku zo strany právneho zástupcu žalovaného, aby sa dala vylúčiť. Takáto námietka sa ale netýka takej konkrétnej okolnosti, ktorú ustanovenie § 49 CSP označuje za právne relevantnú. V konečnom dôsledku Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený súdu prvej inštancie v uznesení z 31. augusta 2012 č. k. 6NcC/31/2012-377 konštatoval absenciu relevantných dôvodov spochybňujúcich nestrannosť a nezaujatosť uvedenej

sudkyne a preto rozhodol, že nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci.

8. 6. Aj pri zohľadnení tzv. „teórie zdania“ môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k sporu, stranám sporu alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne.

8. 7. Dovolací súd však v súvislosti s touto dovolacou námietkou konštatuje, že argumenty a dôvody spochybňujúce nestrannosť a nezaujatosť JUDr. Anny Plichtíkovej je potrebné hodnotiť len ako subjektívny pohľad dovolateľky, resp. jej právneho zástupcu. Skutočnosť, že JUDr. Anna Plichtíková deklarovala svoju zaujatosť v spore v dôsledku vyvíjaného nátlaku zo strany zástupcu žalovaného, ešte sama osebe neznamená, že daná okolnosť automaticky vytvára jej zaujatý pomer k prejednávanej veci alebo k stranám sporu, t.j. sama osebe nemôže vyvolať pochybnosti o nezaujatosti tejto sudkyne (porovnaj napr. aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2012 sp. zn. III. ÚS 92/2012). Opačné riešenie chápané ako dostatočný dôvod pre vylúčenie sudcu (resp. sudcov) len samotné skutočnosti vyjadrujúce subjektívne hľadisko účastníka konania (napr. podanie podnetu na podanie návrhu na disciplinárne stíhanie, sťažnosti, trestného oznámenia na konajúceho sudcu, občianskoprávnej žaloby proti nemu a pod.) by nepochybne popieralo záver, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Odhliadnuc od toho, že v súdnej praxi by takéto riešenie viedlo k situáciám, že strana sporu by mohla rýdzo účelovo podávať napr. trestné oznámenie na konajúceho sudcu (sudcov), prípadne občianskoprávne žaloby a tak dosiahnuť jeho (ich) vylúčenie z prejednávania a rozhodovania sporu. Týmto by sa umožnilo, aby takýmto (obštrukčným) postupom strana sporu docielila, že danú vec prejedná a rozhodne iný sudca, ktorý podľa jej subjektívneho názoru sa javí ako „vhodnejší“, prípadne docielil oddialenie rozhodnutia vo veci (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. augusta 2010 sp. zn. 2 Ndob 39/2010).

8. 8. Zhrnúc uvedené možno konštatovať, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti, čo znamená, že na vylúčenie sudcu nemôžu stačiť pocity (subjektívne hľadisko) strany sporu, samotného zákonného sudcu a ani pocity námietku posudzujúcich sudcov nadriadeného súdu. Názor na to, či u namietaného sudcu je daný dôvod vylúčenia, musí byť vždy jasne postavený na konkrétnych, objektívne preukázateľných a preukázaných skutočnostiach a okolnostiach z ktorých možno vyvodiť existenciu zákonných dôvodov vylúčenia. Na vylúčenie sudcu síce nie je treba, aby bola preukázaná jeho zaujatosť, to však neznamená, že pre jeho vylúčenie postačia akékoľvek subjektívne pochybnosti či tvrdenia o jeho nezaujatosti. K takým pochybnostiam musí byť objektívny dôvod, ktorý je daný iba vtedy, ak sa zistí dostatočne intenzívny vzťah sudcu k sporu, k stranám sporu alebo ich zástupcom a charakter tohto vzťahu reálne (z objektívneho hľadiska) spochybňuje schopnosť sudcu nestranne a nezávisle o veci rozhodnúť. Dovolací súd však z obsahu spisu u namietanej sudkyne žiadny takýto vzťah nezistil.

8. 9. Z uvedeného vyplýva, že v tomto prípade prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. e/ CSP nie je daná.

9. 1. Dovolateľka vyvodila prípustnosť podaného dovolania (i) z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

9. 2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným

výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. 3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. 4. Z obsahu dovolania (vychádzajúc z článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že žalobkyňa v dovolaní v súvislosti s prípustnosťou dovolania uplatnenou podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala, že jej súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva tým, že vzhľadom na jej nepriaznivý zdravotný stav nevyhovela jej návrhu, aby mohla byť vypočutá dožiadaným súdom príslušným podľa jej bydliska, a taktiež nevyočul ňou navrhovaných svedkov ohľadom predmetnej nájomnej zmluvy.

9. 5. Uvedené dovolacie námietky považuje dovolací súd za nedôvodné, neopodstatnené a vo svojej podstate za účelové. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že podľa § 185 ods. 1 CSP súd v civilnom sporovom konaní sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, a teda návrhom strany sporu nie je viazaný. V civilnom sporovom konaní je v zmysle § 195 ods. 1 CSP výsluch strany iba podporným dôkazom. Vyplýva to z dikcie zákona, podľa ktorej výsluch strany môže súd vykonať vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak. V danom prípade dovolací súd poznamenáva, že na pojednávaní na súde prvej inštancie dňa 3. novembra 2015 (viď zápisnica o pojednávaní č. l. 594 - 597 spisu) sa zúčastnil právny zástupca žalobkyne, ktorý mohol v priebehu pojednávania realizovať v jej mene jednotlivé procesné úkony, pričom platí, že osobná účasť strany je potrebná pri vykonávaní konkrétneho dôkazu, čo nebol prípad uvedenej veci. Pokiaľ mala dovolateľka za to, že sa odvolací k namietanému nesprávnemu postupu súdu prvej inštancie nevyjadril, dovolací súd poukazuje na bod 11 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, kde sa k tomuto aspektu vyjadril jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje dovolací súd námietku žalobkyne v tomto smere za nedôvodnú a neopodstatnenú. Pokiaľ dovolateľka vytýkala nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie (nevyhovenie jej návrhu na výsluch ňou navrhovaných svedkov ohľadom predmetnej nájomnej zmluvy), dovolací súd i v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP z ktorého vyplýva, v civilnom sporovom konaní je na rozhodnutí súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Okrem toho dovolací súd pripomína, že (eventuálne) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

9. 6. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by žalobkyňu znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, a preto z vyššie uvedených dôvodov konštatuje,

že uvedený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný).

10. 1. Žalobkyňa vyvodila prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. I keď z obsahu dovolania nie je pri všetkej snahe možné ustáliť, pri riešení ktorej (konkrétnej) právnej otázky sa odvolací súd odklonil od (konkrétnej) rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), resp. ktorá (konkrétna) právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP), čo je nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP, dovolací súd poukazuje na iný zásadný procesnoprávny aspekt a to, že podľa ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

10. 2. Ustanovenie § 422 ods. 1 CSP (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením *lex specialis*) obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí tzv. majetkovým cenzom (*ratione valoris*), ktorý limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúci sa peňažného plnenia, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie vecí možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. V prípade príslušenstva pohľadávky sa prípustnosť dovolania odvíja od rovnakých limitov ako pri istine.

10. 3. V danom prípade sa žalobkyňa žalobou podanou na súde prvej inštancie domáhala voči žalovanému zaplata sumy 1 238,13 Eur s príslušenstvom, pričom túto žalobu podala dňa 26. augusta 2003. Výška minimálnej mzdy v roku 2003 bola ustanovená Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 514/2002 Z.z., ktorým sa ustanovuje minimálna mzda, sumou 184,89 Eur; desaťnásobok tejto sumy je teda 1 848,90 Eur. Uplatnený nárok, ktorý sa týkal peňažného plnenia vo výške 1 238,13 Eur teda neprekročil výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby.

10. 4. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne uplatnenej podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP je v danom prípade vylúčená ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolací súd už neskúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), resp. pri riešení ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP) . Vzhľadom na procesnú uvedenú neprípustnosť dovolania nepristúpil ani k posúdeniu, či napádaný rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

11. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

12. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný a preto mu dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.